

Заминаваме при баба и дядо!

Из *Децата от улица „Тряскаджийска“*, А. Лингрен

Лота е сладко четиригодишно момиченце. Тя е твърде своенравна и никога не знаеш каква щуротия ще ѝ хрумне. Живее в една жълта къща заедно с братчето си Юнас и сестричката си Мия-Мария. Игрите на трите деца са толкова шумни, че те на шега наричат улицата си „Тряскаджийска“.

Щом стане лято, заминаваме с мама на село при нейните родители. Татко също идва там през отпуската си. До бабини пътуваме с влак, защото мама не може да кара колата.

— Трябва да сте послушни във влака, за да не се притеснява мама — каза татко, когато заминавахме това лято.

— Само във влака ли трябва да сме послушни?

— Не, навсякъде — отговори татко.

— Ама ти каза, че трябва да сме послушни само във влака — рече Лота.

Обаче точно тогава влакът тръгна и татко успя само да ни помахаша с ръка и ние му махахме и викахме „довиждане“. Седяхме почти сами в едно малко купе. Там седеше и един стар чичко — само за него се намери място. Лота беше взела със себе си своя Мечо, пък аз носех най-голямата си кукла, дето се казва Мод Ивон Марлен. Онзи чичко имаше брадавица на брадата си и когато излезе и застана до прозореца в коридора, Лота пошепна доста **Заминаваме при баба и дядо** високо на мама:

— Този чичко има брадавица на брадата си...

— Тихо — прошепна мама, — може да те чуе.

Тогаваша Лота страшно се учуди и каза:

— Ама той не знае ли, че има брадавица на брадата си?

После дойде кондукторът и продупчи билетите. Само мама и Юнас имаха билети, защото Лота и аз пътуваме още без пари.

— На колко години е това момиченце? — попита кондукторът и посочи мене. Аз казах, че скоро ще стана на шест години. Той не попита на колко години е Лота, защото можеше да види, че е прекалено малка, за да има нужда от билет. Ама Лота каза:

— Аз съм на четири години, пък мама е на трийсет и две. А това е Мечо. Тогава кондукторът се засмя и каза, че в този влак всички мечовци се возят безплатно.

В началото седяхме мирно и гледахме през прозореца, но после ни омръзна. Юнас и аз излязохме в коридора и влизахме в други купета и говорихме с хора, които не познавахме. Обаче от време на време се връщаме при мама, за да не се тревожи. Мама непрекъснато разказваше приказки на Лота, та да седи мирно. Тя не искаше Лота да излиза в коридора, защото каза, че никога не се знаело какво ще направи Лота.

— Разкажи приказката за „Козлите Брюсе“, иначе ще излиза в коридора — рече Лота.

Във влака ядохме сандвичи и пихме лимонада. Изведнъж Лота взе от сандвича си един резен салам и го лепна на прозореца. Мама ѝ се разсърди много за това и я попита:

— Защо размазваш салама по прозореца?

— Защото залепва много по-здраво от кюфтетата — отговори Лота. Тогава мама ѝ се разсърди още повече. И мама трябваше да търка дълго-дълго прозореца със салфетка, докато най-сетне го изчисти от салама на Лота.

Веднъж, когато влакът спря на една гара, Юнас реши той и аз да слезем за малко да подишаме чист въздух. Не можахме да отворим сами вратата, но една лелка ни помогна.

— Наистина ли ще слизате на тази гара? — попита тя.

- Да — отговорихме ние.

Защото ние щяхме да слезем, ама щяхме пак да се качим, разбира се. След като слязохме от влака, отидохме до последния вагон и точно преди влакът да тръгне, скочихме в последния вагон и минахме през целия влак, докато стигнахме до нашето купе. Когато стигнахме там, видяхме, че мама и онази госпожа, дето ни помогна с вратата, стоят и говорят с кондуктора и мама викаше:

— Трябва да спрете влака, защото децата ми са слезли.

Но точно тогава ние пристигнахме и Юнас каза:

— Ама се качихме пак. Тогава мама се разплака, а кондукторът и онази лелка, дето ни помогна да отворим вратата, взеха да ни се карат. Но защо ли ни се караше и лелката, след като тя ни помогна?

— Сега ще влезете в купето, ще седнете при Лота и няма да мърдате повече от местата си — каза мама.

Обаче Лота я нямаше в купето. Беше изчезнала. Тогава мама за малко не се разплака пак. Всички тръгнахме да търсим Лота. И най-после я намерихме в едно много далечно купе, където разправяше нещо на сума хора. Чухме я, че казва:

— В нашето купе седи един чичко и той има брадавица, ама не знае, че я има.

Тогава мама хвана здраво Лота и я повлече към нашето купе. И там трябваше да седим съвсем мирно, защото мама ни беше сърдита и каза, че щяло да ѝ е по-лесно да наглежда цяло стадо луди телета, отколкото нас. Аз пък се сетих, че скоро ще видя телетата у баба и дядо. **И много се зарадвах.** Баба и дядо стояха на верандата и ни посрещнаха, когато пристигнахме.

— Ето че дойдоха моите сладки дечица — каза баба.

— Чудесни сладки дечица! — рече мама.

— Утре ще яздите на Блакен — обади се дядо.

— Елате с мен в плевнята да видите котетата на Мърка — каза баба.

Лота взе да дърпа баба за престилката и рече:

— Имаш ли още бонбони в шкафа, бабо?

— Може и да имам — отговори баба. — Може би в шкафа ще се намерят няколко бонбончета.

Тогава усетих, че сме се върнали при дядо и баба.

1. Кой разказва случката?

а/ мама

б/ баба и дядо

в/ Мия –Мария

г/ Лота

2. Свържи изреченията с подходящата картинка.

Баба и дядо стояха на верандата и ни посрещнаха, когато пристигнахме.

Във влака ядохме сандвичи и пихме лимонада.

Защото ние щяхме да слезем, ама щяхме пак да се качим, разбира се.

3. Кой е най-радостният момент от пътуването според децата?

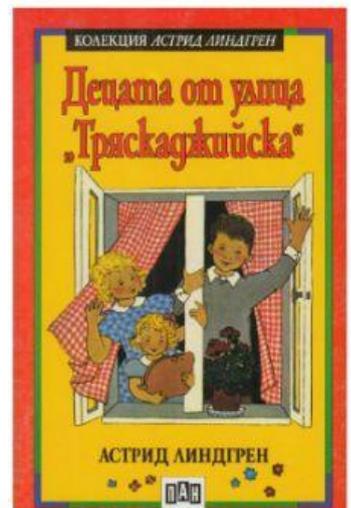
а/ когато Лота размаза салама на прозореца;

б/ когато слезнахме от влака и пак се качихме;

в/ когато татко ни изпращаше на гарата;

г/ когато се сетих, че скоро ще видя баба, дядо и телетата;

4. Кой от героите ти харесва най-много?

5. Кои думи са подходящи, за да опишем пътуването според децата?

забавно, тревожно, интересно, приятно, хубаво, досадно,

напрегнато, очаквано, разнообразно, скучно, неприятно

6. Кои думи са подходящи, за да опишем пътуването според майката?

забавно, тревожно, интересно, приятно, хубаво, досадно,

напрегнато, очаквано, разнообразно, скучно, неприятно